

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXV. — Wydana i rozesłana dnia 25. czerwca 1918.

Treść: *M* 231. Rozporządzenie, w sprawie uregulowania obrotu ziemniakami.

231.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 22. czerwca 1918.

w sprawie uregulowania obrotu ziemniakami.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, jak następuje:

Zajęcie.

§ 1.

Wszystkie zebrane w Austrii ziemniaki zajmują się na rzecz państwa.

Zajęcie kończy się, skoro ilość ziemniaków, oznaczona przez Urząd dla wyżywienia ludności (§ 18.), została oddana Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem na zasadzie postanowień § 6. lub została użyta według postanowień § 3., punkt 4. i 5.

Umowy, któremi kupuje się zbiór kartofli ryczałtowo albo nadzieję tego zbioru za pewną oznaczoną cenę (§ 1276. p. ks. u. c.), są zabronione i nieważne. Wyjątek stanowią zatwierdzone umowy o uprawę i dostawę (§§ 33. i n.).

Posiadacze zajętych ziemniaków są obowiązani troszczyć się o ich utrzymanie. Winni oni przechowywać ziemniaki aż do ich odbioru.

§ 2.

Zajętych ziemniaków nie wolno przerabiać, zużywać, obracać na karmę, ani też dobrowolnie lub przymusowo pozbywać, o ile w niniejszym rozporządzeniu lub w innych przepisach nie wydano innych zarządzeń.

§ 3.

Mimo zajęcia wolno ziemniaki:

1. potrzebne producentowi ziemniaków na wyżywienie członków swego domu (gospodarstwa) jakoteż uprawnionych z wymowy, robotników i funkcjonaryuszów, którym należą się wolny wikt lub kartofle in natura jako wymowa lub wynagrodzenie, zużyć w ilości, ustalonej normami w sprawie zużycia,

2. użyć na sadzenie w ustanowionym wymiarze,

3. użyć na karmę z ograniczeniami, zamieszczonemi w §§ 24. i n.,

4. przerabiać z ograniczeniami, zamieszczonemi w §§ 27. i n.,

5. dostawiać na podstawie zatwierdzonych umów (§§ 33. i n.).

Największą ilość dozwolonego zużycia, zaszacowania i obliczenia na karmę i przerozrobienia ustanowić się bezpośrednio po ustaleniu wyników zbioru.

Użycie.**§ 4.**

Ogólne zarządzenia o użyciu zajętych kartofli wyda Urząd dla wyżywienia ludności.

Organa.**§ 5.**

Urząd dla wyżywienia ludności postępuje się w celu spełnienia wszystkich zadań, ustanowionych w niniej-zem rozporządzeniu, swoimi własnymi organami, władzami politycznymi, w razie potrzeby władzami skarbowymi i gminami. Wykonywanie służby zagospodarowania należy do Wojennego Zakładu obrotu zbożem.

Urząd dla wyżywienia ludności może także w każdym poszczególnym przypadku delegować funkcjonaryszów i powierzać im przeprowadzenie lub dozorowanie zbioru ziemniaków i dozorowanie służby zagospodarowania. Jako stałe organa pomocnicze dla spełnienia tych zadań można ustanowić inspektorów dla ziemniaków dla jednego powiatu politycznego lub dla większej ich liczby.

Odbiór.**§ 6.**

Zajęte ziemniaki z wyjątkami, wymienionymi w § 3., należy oddać Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem lub jego pełnomocnikom po ustanowionej cenie objęcia w czasie, oznaczonym w zleceniu dostawy. Zakład ten jest obowiązany odebrać zajęte ziemniaki.

Organom, którym zlecono odebranie ziemniaków, wolno dysponować tymi ziemniakami tylko stosownie do zleceń, udzielonych im przez Wojenny Zakład obrotu zbożem.

Wojenny Zakład obrotu zbożem (jego filie) otrzyma zlecenia w sprawie rozrządzania zajętymi ziemniakami od Urzędu dla wyżywienia ludności lub za jego wyraźnym zezwoleniem przez polityczną władzę krajową.

Władza winna wydać zlecenia co do dostawy zajętych ziemniaków; te zlecenia dostawy mają być skierowane do producenta ziemniaków albo do gminy.

Jeżeli ziemniaków nie dostawiono w żądanym wymiarze w ciągu terminu, oznaczonego przez władzę, nastąpi przymusowy odbiór. Przymusowy odbiór zostanie skutecznym także wtedy, gdy osoba lub miejsce pobytu zobowiązanego do dostawy nie są znane.

Przymusowy odbiór zarządza władza.

Jeżeli wystosowanie zażądania do poszczególnych posiadaczy zapasów nie jest możliwym w następstwie wywołanych wojną stosunków w poszczególnych gminach lub powiatach politycznych, może Urząd dla wyżywienia ludności upoważnić polityczną władzę krajową, aby dla pewnych dokładnie oznaczonych części okręgu administracyjnego przeprowadziła rekwizycję ziemniaków za pośrednictwem gminy.

Władza winna w takim razie przepisać gminie zebranie ilości ziemniaków, wyznaczonych przez polityczną władzę krajową, a gmina rozdzieli ilości te między posiadaczy ziemniaków. Rozdzielenie w obrębie gmin podlega zbadaniu przez władzę.

Zażądanie przez gminę zastępuje pod każdym względem zażądanie przez władzę.

§ 7.

Dla przeprowadzenia objęcia zajętych ziemniaków wyda polityczna władza krajowa szczegółowe postanowienia. W szczególności może ona zarządzić, że na pewnym obszarze wszyscy producenci ziemniaków albo niektórzy z nich mają odstawić pewne najmniejsze ilości zajętych ziemniaków w obrębie oznaczonych okresów czasu, wyznaczonych z uwzględnieniem stosunków miejscowych i klimatycznych.

§ 8.

Skuteczność zajęcia ustaje

1. z dozwolonym zużyciem lub pozbyciem,
2. z przymusowym odbiorem.
3. ze zniszczeniem.

Zgłoszenia**§ 9.**

Kto więcej niż 5 hektarów powierzchni zasadził ziemniakami, jest obowiązany donieść o wyniku zbioru gminie do dni trzech po zbiorze, podając ilość. Gmina winna doniesienia zbadać, sprostować i co tygodnia przedkładać władzy. Zajęciu podlegają jednakże także te ziemniaki, które zostały zebrane na mniejszych powierzchniach (§ 1.).

Spisanie zapasów, przechowywanie.**§ 10.**

Urząd dla wyżywienia ludności i polityczna władza krajowa mogą każdego czasu zarządzić dla

wszystkich obszarów administracyjnych albo dla niektórych z nich spisanie zapasów ziemniaków.

Kto trzyma ziemniaki w zapasie albo dla innych je przechowuje jest obowiązany zgłosić je w dniu wyznaczonym dla spisania, u tej władzy, w której powiecie zapasy się znajdują.

Kto przechowuje zapasy, należące do innych, jest ponadto obowiązany wymienić uprawnionego do dyspozycji.

Uwzględniając stosunki miejscowe, postanowi władza, jakie postępowanie należy zastosować przy spisaniu zapasów.

Jeżeliby powstały wątpliwości co do prawdziwości lub zupełności zgłoszeń, można zarządzić nowe spisanie zapasów.

Spisanie zapasów może nastąpić także na miejscu przy zbiorze przed schowaniem. W tym celu można przeprowadzić próbne ważenia i inne środki, potrzebne dla stwierdzenia ilości.

§ 11.

Władza ma prawo każdego czasu oglądać przez swych wysłanników lokale przedsiębiorstwa, magazyny lub inne ubikacje.

Wysłannikom władzy należy pozwolić na wstęp do tych lokalów. Na żądanie należy im udzielić wszelkich potrzebnych wyjaśnień.

§ 12.

Każdy, kogo władza do tego wezwie, winien współdziałać przy spisywaniu zapasów, przy badaniu i wypracowywaniu w charakterze męża zaufania. Co do osób, pozostających w służbie publicznej, potrzeba do tego współdziałania zgody ich władzy służbowej. Mężowie zaufania winni postępować bez względu na obojętne i według najlepszej wiedzy i sumienia, winni zachować w tajemnicy doszłe do ich wiadomości stosunki prywatne lub tajemnice interesu posiadaczy zapasów i, o ile nie są urzędnikami publicznymi, ślubować spełnienie tych obowiązków.

Urząd męża zaufania jest urzędem honorowym.

§ 13.

Kto uprawia ziemniakami więcej niż 5 hektarów powierzchni, jest obowiązany kopce i składy ziemniaków, znajdujące się poza budynkami mieszkalnymi i gospodarczymi, oznajmić władzy po złożeniu ziemniaków, względnie z chwilą rozpoczęcia używania składów, oznaczając dokładnie miejsce. Należy przytem wymenić obok liczby składów i kopców także założoną ziemniakami

przestrzeń pod kopcami w metrach kwadratowych. Zmiany składu i podziały kopców należy zgłaszać.

§ 14.

Władza może zająć magazyny dla przechowywania ziemniaków i grunty pod kopce (pryzmy). Należy za to uściślić sto-owną cenę, która definitywnie oznaczy władza.

§ 15.

Gminy i wyłączone obszary dworskie można w razie potrzeby zmusić, aby zajęte na ich obszarach ziemniaki zmagazynowały lub złożyły do kopców na miejscu, oznaczonym przez władzę.

§ 16.

Miejsca konsumcyi są obowiązane objęte ziemniaki starannie przechowywać przez złożenie w kopcach lub przez zmagazynowanie; władza lub jeżeli miejsca konsumcyi są miastami z własnym statusem, polityczna władza krajowa, może je zmusić do przedsięwzięcia za przybraniem znawców stosownych środków w celu utrzymania ziemniaków.

Jeżeli miejsca konsumcyi nie uczyniły tym wymogom zadość, może władza na ich koszt i niebezpieczeństwo wydać potrzebne zarządzenia celem przechowania ziemniaków.

Zażądanie.

§ 17.

Posiadacz zapasów winien zająć i zażądać już ilość ziemniaków (§ 6.) odsławić do najbliższej stacyi kolejowej lub okrętowej, względnie do miejsca przeznaczenia i tam oddać wysłannikowi Wojennego Zakładu obrotu zbożem.

Dowóz do miejsca przeznaczenia ma nastąpić wtenczas, jeżeli miejsce to nie jest położone dalej, niż najbliższa możliwa do osiągnięcia stacya kolejowa lub okrętowa.

Jeżeli miejsce przeznaczenia jest położone dalej, należy posiadaczowi zapasów uściślić za każdy kilometr różnicy oddalenia i za każdy ceinar metryczny ziemniaków wynagrodzenia w kwocie 10 halerzy.

O ile chodzi o ziemniaki, przeznaczone na pożywienie dla ludzi, winien on dostawić towar zdrowy, odpowiednio suchy, bez ziemi i bez kielków, wyrosły w naturze.

Jeżeli zażądano ziemniaków, nie nadających się do użycia dla ludzi, to winna ich dostawa nastąpić oddzielnie.

Jeżeli obowiązków tych nie spełniono, to może władza zarządzić oddzielenie i dowóz ziemniaków na koszt posiadacza zapasów.

Pokrycie zapotrzebowania.

§ 18.

Pokrycie zapotrzebowania ziemniaków następuje według planu zebrania i zaopatrzenia, sporządzonego przez Urząd dla wyżywienia ludności.

Zgłoszenie zapotrzebowania.

§ 19.

Gminy mają oznajmić władzy najdalej do dnia 15. lipca liczbę mieszkańców, niezaopatrzonych w ziemniaki własnej uprawy.

Zgłoszenie winno nastąpić według stanu z dnia 1. lipca.

Chwilowej nieobecności lub chwilowego pobytu nie należy uwzględniać.

Zgłoszenia gmin z własnym statutem mają być dokonane w tym samym terminie bezpośrednio u władzy krajowej.

Jeżeli liczba mieszkańców niezaopatrzonych nie jest znaną dokładnie, należy przedsięwziąć sumienne oszacowanie, które trzeba odpowiednio uzasadnić.

Władza polityczna winna zbadać zgłoszenie i w razie potrzeby sprostować je przy równoczesnem uwiadomieniu odnośnych gmin.

Zgłoszenia gmin nie mają się rozciągać na wojsko i wojskowe zakłady, na jeńców wojennych, obozy internowanych i tym podobne. Zgłoszenie zapotrzebowania wspomnianych miejsc należy spowodować za pośrednictwem politycznej władzy krajowej.

Zapotrzebowanie armii w polu i marynarki wojennej oznacza Urząd dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanemi władzami.

Uregulowanie konsumcyi.

§ 20.

Urząd dla wyżywienia ludności postanawia, w jakim wymiarze i według jakich zasad należy oddać będące do dyspozycji zapasy dla konsumcyi ludzkiej. Ziemniaki należy wydawać konsumentom za odpowiednimi wykazami; wydawanie to należy uregulować w miastach z liczbą mieszkańców.

przewyszającą 10.000 głów, przez przydzielenie go pewnym, oznaczonym miejscom zbytu.

Urząd dla wyżywienia ludności oznacza chwilę, od której wolno ziemniaki wydawać tylko za wykazami konsumcyi. Dalsze zarządzenia, potrzebne dla uregulowania konsumcyi w kraju, wyda polityczna władza krajowa po występowaniu krajowej rady gospodarczej.

§ 21.

Szczegółowe zarządzenia, potrzebne do uregulowania konsumcyi w poszczególnych gminach, można pozostawić władzy lub dla obszaru gminnego gminie. Czynności te załatwia gmina w porzeczonym zakresie działania.

§ 22.

Przy załatwianiu tych czynności może władza postęgiwać się także powiatową radą gospodarczą.

Jeżeli uregulowanie konsumcyi zostanie poruczone gminie, to można zlecić reprezentacyi gminnej załatwianie połączonych z tem spraw za pośrednictwem urzędu gospodarczego przy współdziałaniu gminnej rady gospodarczej.

Jeżeli gmina nie może uczynić zadość swym zadaniom przy uregulowaniu konsumcyi, może władza odebrać jej każdego czasu załatwianie tych czynności.

§ 23.

Polityczna władza krajowa lub za jego upoważnieniem władza lub gmina, której poruczono uregulowanie konsumcyi, winny w szczególności wydać zarządzenia co do konsumcyi ziemniaków zakontraktowanych i czuwać nad ich należytem użyciem.

Obracanie na karmę.

§ 24.

Ziemniaki wolno obracać na karmę tylko ich producentom i tylko za osobnem pozwoleniem władzy. Obracać na karmę wolno z reguły tylko ziemniaki, nie nadające się do spożycia przez ludzi.

§ 25.

Użycie na karmę można uregulować także w ten sposób, że gminom pozwala się na pewien kontyngent ziemniaków na karmę. Kontyngent ten należy rozdzielić w stosunku do powierzchni uprawy ziemniaków i potrzebnego siana bydła pomiędzy poszczególnych producentów ziemniaków. Tym producentom ziemniaków, którzy nie trzymają bydła, nie należy przyznać żadnego kontyngentu ziemniaków na karmę. Przypadający na

nich kontyngent częściowy należy przydzielić reszcie producentów ziemniaków w stosunku do ich częściowych kontyngentów.

§ 26.

Kontyngenty ziemniaków na karmę oznacza dla krajów Urząd dla wyżywienia ludności, następnie dla powiatów politycznych i miast z własnym statutem oznaczają polityczne władze krajowe, zaś dla gmin i wyłączonych obszarów dworskich oznacza polityczna władza powiatowa.

Przerabianie ziemniaków.

§ 27.

Przedsiębiorstwom przemysłowym i rolniczym, urządzonym dla wyrobu suchych produktów ziemniaczanych, krochmalu i wszelkich produktów krochmalnych z ziemniaków, wolno przerabiać ziemniaki tylko za zezwoleniem Urzędu dla wyżywienia ludności, przyczem należy z reguły ograniczyć pozwolenie do ziemniaków, nadających się do spożycia dla ludzi, i do pewnej ich ilości.

Najwyższy wymiar ziemniaków, przeznaczonych do przeróbki, oznacza Urząd dla wyżywienia ludności.

§ 28.

Używanie ziemniaków na wyrób spirytusu w gorzelniach przemysłowych (nie rolniczych) jest zabronione.

§ 29.

Zezwolenia na wyrób spirytusu z ziemniaków w gorzelniach rolniczych udziela Urząd dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem skarbu. Zezwolenie to otrzymują w pierwszej linii tylko takie gorzelnie, które zawarły umowy o uprawę i dostawę stosownie do §§ 33. i n. i warunków ustanowionych przez Urząd dla wyżywienia ludności. To ostatnie ograniczenie nie rozciąga się na gorzelnie stowarzyszeniowe. Jeżeli przedsiębiorstwa gorzelniane z powodu braku odbiorcy nie mogły zawrzeć umów w sprawie ziemniaków, w takim razie mają donieść o tem Urzędowi dla wyżywienia ludności do dnia 1. sierpnia. Urząd ten przydzieli im konsumentów do zawarcia umowy albo uwolni ich od obowiązku zawarcia umów o ziemniaki.

Z reguły wolno tylko takie ziemniaki przerabiać, które nie nadają się do spożycia przez ludzi.

§ 30.

Najwyższą ilość ziemniaków, jaka ma być przerobioną w gorzelniach stowarzyszeniowych,

oznacza Urząd dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem skarbu.

Innym gorzelniom rolniczym, i to bez względu na to, czy one mogą dotrzymać w całości przyjęte na siebie zobowiązania umowne czy też nie, zostanie przydzielony tymczasowy kontyngent do przeróbki w wymiarze 10 cetnarów metrycznych ziemniaków, licząc na hektar uprawionej ziemiakami powierzchni.

Jeżeli zakontraktowane ziemniaki zostały odbiorcy dostawione albo w jakiś inny sposób stały się jego własnością, natomiast reszta zebranych ziemniaków po pokryciu zapotrzebowania, podanego w § 3., punkt 1. i 2., zostanie w drodze ostatecznego ustalenia kontyngentu uwolnioną na pewien czas do wyrobu spirytusu, jeżeli zbiór ziemniaków gorzelni rolniczej nie wywozi przeciętnie więcej niż 110 cetnarów metrycznych, licząc na hektar.

W razie większego wyniku zbioru należy ilość, przekraczającą przeciętną wydajność hektara t. j. 110 cetnarów metrycznych, oddać Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem w ziemniakach zdrowych i nadających się do spożycia przez ludzi.

Dowód dostawy lub przeniesienia własności zakontraktowanych ziemniaków będzie uważany za dostarczony wówczas, jeżeli zostanie przedłożone Urzędowi dla wyżywienia ludności potwierdzenie odbiorcy w sprawie przeniesienia własności albo widymowany przez władzę odpis dokumentów przewozowych o transporcie.

§ 31.

Zabronione jest przerabianie innych ziemniaków aniżeli zebranych na własnym gruncie albo nabytych od Wojennego Zakładu obrotu zbożem.

§ 32.

Pozostawienie ziemniaków do przerobienia lub przydzielenie ich dla tego celu mieści w sobie zobowiązanie do faktycznego ich przerobienia. Obowiązku tego nie mają te gorzelnie, którym zostanie przydzielony do przeróbki jedynie kontyngent, wspomniany w § 30., ust. 2. Przerabiający winien następnie, jeżeli inne przepisy tego już nie przepisują, zobowiązać się, że co do ilości pozostawionych lub pobranych towarów w naturze i co do ilości wyrobów będzie prowadził dokładne zapiski. Kontrola nad przetwarzaniem dozwoleń maksymalnych ilości oraz warunków przeróbki należy wyłącznie do władz i organów, powołanych do wykonywania kontroli podatku od wódki. Urząd dla wyżywienia ludności udziela tym władzom i organom potrzebnych wskazówek.

Ziemniaki zakontraktowane.**§ 33.**

Umowy o uprawę lub dostawę ziemniaków mogą zawierać tylko producenci ziemniaków. Konsumenty mają starać się o zezwolenie na zawarcie umowy.

Na zawarcie umów zezwala i umowy te zatwierdza Urząd dla wyżywienia ludności, jeżeli miejsce produkcji i miejsce konsumpcji leżą w różnych krajach koronnych, zaś polityczna władza krajowa, jeżeli miejsce produkcji i miejsce konsumpcji znajdują się w tym samym kraju koronnym, o ile Urząd dla wyżywienia ludności nie zastrzeże sobie wyłącznej decyzji co do pewnych oznaczonych obszarów.

§ 34.

Urząd dla wyżywienia ludności postanowi, jaka maksymalna ilość zakontraktowanych ziemniaków jest dla konsumenta i rolnika dopuszczalną i jakie korzyści mają przypaść w udziale producentowi ziemniaków na podstawie zawartej umowy.

§ 35.

Umowy muszą odnosić się do całej powierzchni uprawionej przez rolnika ziemniakami.

Producentowi wolno zawrzeć umowy w sprawie ziemniaków tylko z jednym konsumentem. Jeżeli jakiś producent ma kilka gospodarstw i każde z nich stanowi samo dla siebie jednostkę gospodarczą to może on zawrzeć dla każdej jednostki gospodarczej osobne umowy z różnymi konsumentami, jeżeli temu postępowaniu nie stoi na zawadzie wspomniane w § 36. ograniczenie. Producentowi wolno także wyłączyć z umów jedną lub drugą jednostkę gospodarczą. W takim razie należy objąć umową nie całą powierzchnię uprawioną przez rolnika ziemniakami lecz tę powierzchnię, która została uprawiona ziemniakami w obrębie danej jednostki gospodarczej.

§ 36.

Jeżeli władza udzielająca zezwolenie na zawarcie umowy ograniczy dopuszczalność jej odnośnie do konsumenta do pewnych obszarów, nie wolno mu zawierać umów w innych obszarach.

§ 37.

Wszelkie prawa i obowiązki, wynikające z umowy, powstają dopiero z chwilą udzielenia zezwolenia.

Jeden lub drugi kontrahent może odstąpić od objętych zobowiązań tylko za zgodą tej władzy, która udzieliła zezwolenia na zawarcie umowy.

Przy spełnianiu zobowiązań umownych należy za zgodą wspomnianej władzy traktować uznane ziemniaki nasienne tak, jakby ich nie zebrano.

§ 38.

Zakontraktowane ziemniaki należy dostarczyć w drogę Wojennego Zakładu obrotu zbożem wymienionym w umowie odbiorcom. Co do zapłaty za rzecz rolnika, co do załadowania i obliczenia należy do tych ziemniaków zastosować ten sam sposób postępowania, jaki obowiązuje co do wszelkich innych ziemniaków, którymi gospodaruje państwo, chyba że Urząd dla wyżywienia ludności zezwoli na wyjątki w pewnych oznaczonych przypadkach lub ze względu na pewne oznaczone obszary. W szczególności podlegają przesyłki zakontraktowanych ziemniaków postanowieniom § 48. niniejszego rozporządzenia.

§ 39.

Urząd dla wyżywienia ludności może ziemniaki zakontraktowane użyć także na zaopatrzenie ogólne, jeżeli wymagają tego nadzwyczajne okoliczności.

§ 40.

Zawierające umowę strony winny uczynić zadość wszystkim tym zobowiązaniom, które ciążą na nich na podstawie postanowień niniejszego rozporządzenia lub które zostały im przepisane przed zatwierdzeniem umowy lub przy jej zatwierdzeniu.

Odbiorcy wolno użyć zakontraktowanych ziemniaków tylko na ten cel, jaki jest przewidziany w umowie. On odpowiada za prawdziwość podanej ilości konsumentów, za należyte przeprowadzenie uregulowania konsumpcji i za odpowiednie zamagazynowanie.

Jeżeli ilość konsumentów zmniejszy się o 5 od sta w stosunku do ilości, stanowiącej podstawę dla obliczenia zapotrzebowania, należy dowieść o tem bezpośrednio po zaistnieniu tego wydarzenia tej władzy, która kontrakt zatwierdziła.

Ceny najwyższe.**§ 41.**

Jako ceny najwyższe obowiązują ceny, ustanowione w rozporządzeniu Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 8. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 91, o ile nie doznały zmiany wskutek poniższych postanowień.

Za ziemniaki, oddane Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem do dnia 17. lipca, podwyższa się cenę najwyższą o 80 koron za cetnar metryczny. Podwyżka ta obniża się po upływie każdych 12 dni o 16 koron tak, że z dniem 4. września zaczyna

obowiązywać cena najwyższa, wspomniana w ustępie 1.

Za ziemniaki, które do dnia 15. grudnia Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem dobrowolnie oddano lub do zakupu zaofiarowano, płaci się premię w kwocie 5 koron za cetnar metryczny. Premia ta podwyższa się o dalsze 2 korony, jeżeli ziemniaki, zaofiarowane Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem do zakupu, zostaną objęte dopiero po dniu 1. marca bezpośrednio następującego roku.

Cenę najwyższą za rogalki ustanawia się w trzykrotnej wysokości każdorazowej ceny najwyższej ziemniaków okrągłych. Ewentualną premię za rogalki płaci się w tej samej wysokości, jak za ziemniaki okrągłe.

§ 42.

Ceny najwyższe obowiązują przy zakupach ze strony Wojennego Zakładu obrotu zbożem w każdej ilości jako ceny objęcia.

Cenę należy przy odbiorze zapłacić gotówką.

Jeżeli posiadacz lub jego pobyt nie są znane, należy cenę złożyć do sądu.

§ 43.

W razie przymusowego odbioru ziemniaków wynosi cena objęcia tylko 80 procent ceny najwyższej. Nadto poniesie posiadacz ziemniaków kosztu przymusowego odbioru.

§ 44.

Przy ziemniakach, nie odpowiadających co do jakości warunkom, zawartym w § 1. rozporządzeniu Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 8. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 91, należy potrącić z ceny objęcia stosowną kwotę. Jeżeli ziemniaki nie zawierają większej domieszki ziemi aniżeli 2 procent, nie potrzeba robić żadnego potrącenia.

Jeżeli co do wysokości potrącenia zgoda nie przyjdzie do skutku, rozstrzyga spory między sprzedawcą i organem objęcia, ustanowionym przez Wojenny Zakład obrotu zbożem, ten sąd powiatowy, w którego okręgu towar się znajduje, i to w postępowaniu niespornem ewentualnie po wysłuchaniu właściwego biura badania cen.

W tym razie zapłaci Wojenny Zakład obrotu zbożem przy objęciu cenę, ustanowioną tymczasowo przez władzę żądającą.

Obowiązku dostawy nie odracza postępowanie sądowe.

Rozstrzygnięcie sądu powiatowego można zażądać rekursiem do dnia 8. Od rozstrzygnięcia drugiej instancji nie jest dopuszczalny żaden środek prawny.

Spory o wysokość potrącenia między organem objęcia, ustanowionym przez Wojenny Zakład obrotu zbożem, a odbiorcą towaru, rozstrzyga komisja znawców giełdy dla produktów rolnych tego obszaru administracyjnego, w którego okręgu towar odstawiono. Jeżeli w odnośnym obszarze administracyjnym niema komisji znawców, rozstrzyga komisja znawców giełdy dla produktów rolnych w Wiedniu. Od rozstrzygnięcia komisji znawców nie jest dopuszczalny żaden środek prawny.

§ 45.

Ceny sprzedaży dla Wojennego Zakładu obrotu zbożem oznaczy Urząd dla wyżywienia ludności.

Ceny najwyższe dla drobnej sprzedaży ziemniaków ustanawiają polityczne władze krajowe po wydaniu opinii przez centralną komisję badania cen.

Uchyła się postanowienie § 1. rozporządzenia z dnia 8. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 91, o ile odnosi się ono do drobnej sprzedaży ziemniaków przez producenta do rąk konsumenta.

§ 46.

Ziemniaki przywiezione do Austrii wolno w drobnej sprzedaży sprzedawać tylko po cenie najwyższej, ustanowionej dla ziemniaków tutejszych, jeżeli Urząd dla wyżywienia ludności nie zezwoli na wyjątki.

Postanowienia ogólne.

§ 47.

Kto zasadił ziemniaki, jest obowiązany zebrać je zwyczajem krajowym w stanie dojrzałym albo donieść gminie o nasuwającej się ewentualnie przeszkodzie tak wcześnie, aby gmina mogła na czas zarządzić zebranie plonu. Wyłączone obszary dworskie winny zrobić te doniesienia do politycznej władzy powiatowej. Zebranie plonu następuje w tym razie na koszt posiadacza.

Wybieranie ziemniaków przed ich dojrzeniem jest zabronione; zakaz ten nie obowiązuje jeżeli z powodu spóźnionej uprawy lub niekorzystnej pogody dojrzenie ziemniaków nastąpiłoby tak późno, że plonu bez narażania go nie można w ziemi zostawić albo jeżeli uprawiona ziemniakami powierzchnia gruntu ma być jeszcze w roku zbioru poddana uprawie dla innych celów.

§ 48.

Przesyłki ziemniaków wolno kolejom żelaznym i przedsiębiorstwom żeglugi parowej przyjmować tylko wtedy do przewozu, jeżeli dla każdej przesyłki jest dodane do dokumentów przewozowych poświadczenie przewozowe. Poświadczenia przewozowe wystawia Wojenny Zakład obrotu zbożem lub jego filie.

Jeżeli jakaś przesyłka nie odpowiada tym wymogom, to wierna stacja przeznaczenia donieść o tem telefonicznie lub telegraficznie właściwej filii Wojennego Zakładu obrotu zbożem. Ta ostatnia winna wydać zarządzenie co do wydania przesyłki. Jeżeli nie wyda zarządzenia w ciągu dwunastu godzin, to można wydać przesyłkę adresatowi.

Przesyłki ziemniaków zarządu wojskowego są wyjęte od powyższych postanowień, jeżeli stacja nadawcza jest położona w tej części obszaru wojennego, w której zebranie plonu zastrzeżone jest zarządowi wojskowemu.

Ziemniaki, sprowadzone do Austrii przy użyciu publicznych przedsiębiorstw przewozowych, winien odbiorca zgłosić w Wojennym Zakładzie obrotu zbożem i sprzedać mu je na żądanie.

Przesyłki ziemniaków, nie odpowiadające wspomnianym zarządzeniom, może władza stacji nadawczej, albo jeżeli przewóz już jest ukończony, władza stacji przeznaczenia uznać za przepadłe.

§ 49.

Pod „władzą“ bez bliższego oznaczenia rozumie się w niniejszem rozporządzeniu rządową polityczną władzę powiatową, w gminach z własnym statutem władzę gminną, jeżeli polityczna władza krajowa nie obejmie sama w całości lub w części czynności należących do władzy lub nie powierzy ich innemu urzędowi

§ 50.

Od wydanych na podstawie powyższych postanowień rozstrzygnięć i zarządzeń nie jest dopuszczalne odwołanie. Zbadanie tych rozstrzygnięć i zarządzeń z urzędu pozostaje zastrzeżonem położonej władzy politycznej i Urzędowi dla żywienia ludności.

§ 51.

Gminy są obowiązane współdziałać przy wykonaniu niniejszego rozporządzenia.

Postanowienia karne.

§ 52.

1. Kto ziemniaki nabywa wbrew zakazowi,
2. kto wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia ziemniaki przerabia, obraca na karmę albo pozbywa,
3. kto ziemniaki, pozostawione mu na sadzenie lub w tym celu przez niego nabyte, usuwa z pod tego użycia,
4. kto zataja zapasy ziemniaków lub wyrobów przemysłu ziemniaczanego, znajdujące się w jego posiadaniu lub przechowaniu,
5. kto narusza zaistniały wskutek zlecenia władzy obowiązek dostawienia ziemniaków lub wyrabiania i dostawiania produktów ziemniaczanych,
6. kto nie dokona przepisanych w §§ 9 i 10. zgłoszeń,
7. kto nie dokona przepisanego w § 13. zgłoszenia składów ziemniaków,
8. kto ziemniaków rozmyślnie nie wykopuje albo też wykopuje je wbrew postanowieniu § 47. przedwcześnie,
9. kto przekracza postanowienia o uregulowaniu konsumpcji,
10. kto zawiera umowy w sprawie ziemniaków bez zezwolenia władzy wymienionej w § 33.,
11. kto w umowie w sprawie uprawy lub dostawienia ziemniaków podaje rozmyślnie nieprawdziwie swoją całą uprawioną ziemniakami powierzchnię (§ 35.),
12. rolnik, który — pominiawszy wyjątek przewidziany w § 35. — zawiera umowy w sprawie ziemniaków z dwoma lub więcej konsumentami,
13. konsument, który w razie miejscowego ograniczenia co do zawierania umów zawiera umowy w innych obszarach (§ 36.),
14. kto — pominiawszy wypadek nieurodzaju — nie spełnia zobowiązań w sprawie dostawy, przyjętych na podstawie zatwierdzonej umowy,
15. kto dozwoloną ilość maksymalną zakontraktowanych ziemniaków przekracza przez nieprawdziwe podanie ilości konsumentów,
16. kto przy zawieraniu umów z rolnikami przyrzeka większe korzyści od tych, na jakie zezwolił Urząd dla żywienia ludności, albo korzyści tych rolnikom przysparza,
17. wysłannik Wojennego Zakładu obrotu zbożem, który używa objętych ziemniaków wbrew zleceniu lub bez zlecenia Wojennego Zakładu obrotu zbożem, lub który nie wykonuje zleceń, otrzymanych stosownie do § 6., ustęp 3.,
18. kto legitymowanym przez władzę organem zabrania wstępu do lokali swego przedsiębiorstwa, do swych magazynów lub innych ubikacji, odmawia wglądu do swych zapisków handlowych,

któ tym organom lub władzy odmawia udzielenia wyjaśnień lub udziela wyjaśnień nieprawdziwych, będzie karany przez władzę polityczną grzywną do 20.000 K lub aresztem do sześciu miesięcy.

§ 53.

Kto ziemniaki czyni niezdatnymi do ludzkiego użytku albo daje im się zepsuć, będzie karany przez władzę aresztem do sześciu miesięcy, o ile niema istoty czynu z § 23., punkt 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 131. Obok kary na wolności można orzec grzywnę na 20.000 koron.

§ 54.

W razie ukarania można wypowiedzieć w orzeczeniu przypadek na rzecz państwa ziemniaków i produktów ziemniaczanych, do których odnosi się czyn karygodny, bez względu na to, czy należą one do sprawy czy nie, a jeżeli nie można ich już ująć przypadek uzyskanej za nie ceny. W razie oczywistego działania wbrew niniejszemu rozporządzeniu można także niezależnie od ukarania orzec przypadek ziemniaków i produktów ziemniaczanych albo przypadek uzyskanej za nie ceny.

Przepadłe przedmioty zapotrzebowania lub ich cenę użyje się na zaopatrzenie ludności.

§ 55.

Czyny karygodne przedawniają się w ciągu roku. Przedawnienie zaczyna się z chwilą popełnienia czynu karygodnego.

§ 56.

Za przekroczenia można w myśl rozporządzenia ministerjalnego z dnia 1. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 49, wydać bez poprzedniego postępowania zarządzenia karne

§ 57.

W razie zasądzenia można orzec także utratę uprawienia przemysłowego.

Postanowienia wyjątkowe

§ 58.

W sprawie obrotu ziemniakami na sadzenie i w sprawie cen za nie wyda Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z Urzędem dla wyżywienia ludności potrzebne postanowienia specjalne.

Tak samo wyda Urząd dla wyżywienia ludności w razie potrzeby osobne postanowienia dla pewnych oznaczonych części obszarów wojennych.

Początek mocy obowiązującej.

§ 59.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jego wykonanie powierza się Urzędowi dla wyżywienia ludności.

Paul wo

Poświadczenie przewozowe.

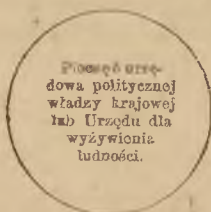
Wojenny Zakład obrotu zbożem (filia w) przesyła

..... kg ziemniaków

z (nazwą stacji wysyłkowej) pod adresem

(imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania odbiorcy)

Ważność poświadczenia przewozowego gaśnie dnia

.....
(Miejsce i dzień wystawienia.)

.....
(Podpis delegata Wojennego Zakładu obrotu zbożem.)

Uwaga: Poświadczenie to należy doszyc-trwale do dokumentu przewozowego.

- Dołączenie poświadczenia należy uwidocznić w dokumencie przewozowym
- Poświadczenie odbierze stacja przeznaczenia